«Inside of living» – життя зсередини

[П. Ніколенко]
#16 от 30.09.2015

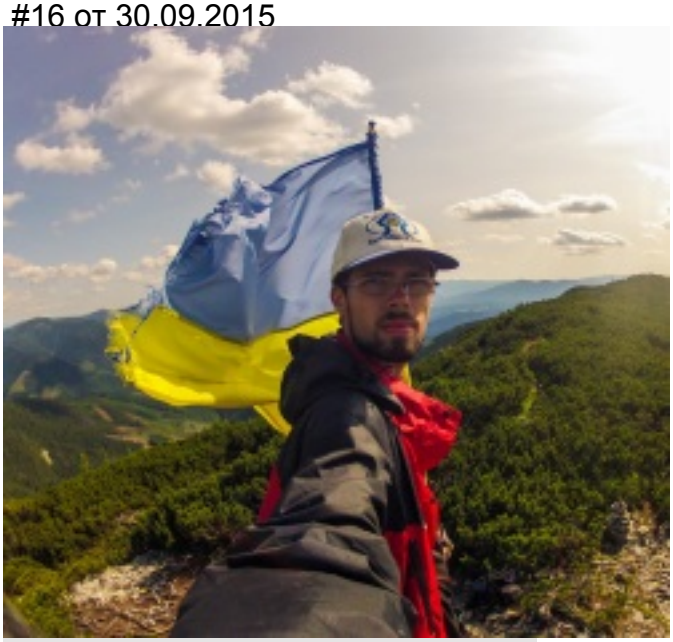

: (1723), ;

Проект з такою назвою, про який ми писали в газеті «Політехнік» №13 від 28 серпня 2015 року, офіційно успішно завершено! «Ми пройшли всю Україну пішки за 93 дні! – з гордістю кажуть мандрівники. – Ми це зробили!!! Крок за кроком, від кордону до кордону, з любов'ю в серці!»

Учасник проекту Яків Ваколюк (І-20бм), магістрант кафедри систем і процесів управління, голова комісії з комунікацій профспілки студентів, голова профбюро студентів І факультету нашого університету та завзятий мандрівник, який має ІІ спортивний розряд з пішохідного туризму, розповів нам про останні тижні цього тривалого походу.

Всі учасники проекту – це Анастасія Євсюкова та Ольга Соловйова, Яків Ваколюк, Яків Родигін, Антон Карпенко, Михайло Кондратков, Марко Вуянко, Юра Харина, Андрій Літвіненко, Іван Лаврентьєв, Надія Калініченко, Артем Корнецький, Микола Федосов, Сергій Левченко. Ольга Соловйова та Анастасія Євсюкова, професійні фотохудожниці з Дніпропетровська, жодного дня не припиняли йти рідною Україною. Інші учасники приєднувалися до них на маршруті у різних пунктах на різний час. Вони прагнули, перш за все, пізнати свою країну, сповна відчути її життя і дух, показати її іншим такою, якою вона є, такою прекрасною, якою вони побачили її!

Проект стартував 20 квітня цього року. Він тривав 93 дні і завершився 21 липня. Учасники експедиції пройшли від кордону з Російською Федерацією до Словаччини, подолали близько 2000 км, відвідали 10 великих міст: Харків, Полтаву, Переяслав-Хмельницький, Київ, Білу Церкву, Вінницю, Кам'янець-Подільський, Івано-Франківськ. Вони пройшли Карпати, що височіли на їх шляху, побували в містах Мукачеве та Ужгород. Мандрівники зупинялися на відпочинок у селищах, відвідали понад 250 населених пунктів України. Події кожного дня вони фіксували на відео, писали у блогах про свої новини, у соціальних мережах постійно

з’являлися чудові колоритні фотографії, демонструючи красу нашої країни, її працьовитих та привітних людей, які зустрічалися мандрівникам на маршруті! У кожному населеному пункті Ольга Соловйова та Анастасія Євсюкова робили фотографії для Вікіпедії. Хлопці та дівчата познайомилися з багатьма людьми, побували в різних українських родинах. І всі люди із задоволенням розповідали їм про своє життя, ділилися з ними своїми особистими та сімейними цінностями!

Яків Ваколюк, який ішов цим маршрутом з 20 квітня, а 27 травня повернувся до Харкова на сесію, знову приєднався до команди мандрівників на початку липня і пройшов з нею від Івана-Франківська до Ужгорода. Цей етап дороги був для нього не менш цікавим, ніж перший. Можливо, в чомусь більш складним, але не менш важливим.

Ось як він анонсував в Internet карпатську частину своєї подорожі:

, , ( );

«Друзі, я повертаюся в проект Inside of living! Вже сьогодні вирушаю в Карпати, там зустрінуся з Настею і Олею, і ми разом почнемо підкорювати перші вершини мальовничих українських гір! На нас чекає ще понад 200 км українських гірських шляхів до фінішної точки в Ужгороді. А починаємо ми в одному з найбільш диких і малодосліджених районів – Ґорґанах. За маршрутом ми заліземо високо на гору Висока, спробуємо омолодитися на Молодій. Зануримось в історію кохання Сині і Виру поряд з найбільшим озером Українських Карпат, легендарним «Морським Оком» – Синевиром!»

«Далі всі труднощі нам вдавалося долати завдяки постійній підтримці друзів, – розповідає Яків. – Тих, хто слідкував за нашою подорожжю в соціальних мережах, і тих, хто йшов поруч. До цього, – посміхається хлопець, – ми пересувалися під надійною охороною! У Кам’янець-Подільському районі Хмельницької області є унікальна карстова печера Атлантида – геологічний пам’ятник природи загальнодержавного значення у складі Національного природного парку «Подільські Товтри». Печера була відкрита в 1968 р піонерами-спелеологами з Києва, зараз вона перебуває під наглядом Хмельницького спелеоклубу та буває відкритою для туристів за домовленістю. Там до нашої групи приєдналася собачка Маруся, яка не схотіла з нами розлучатися і на довгий час стала нам вірним супутником! Вона дійшла з нами практично до Ужгороду! Там ми залишили її у знайомих працівників

печери Атлантида. А потім вони відвезли Марусю назад, додому!»
…Карпати зустріли мандрівників своєю довершеною красою. Але природа одразу ж почала випробовувати хлопців та дівчат на витримку та вірність своїй ідеї. В перші дні дороги літня спека змінилася дощем, стало прохолодно. Учасники експедиції піднімалися на хребет Ігровець (близько 1800 м) прокладеною стежиною, її спеціальне маркування допомагало не збитися з наміченого маршруту.
10 липня запам'ятається мандрівникам назавжди. Це був день народження Насті Євсюкової. Великим подарунком для неї та всіх членів дружної команди стала… невеличка хатка, що зустрілася їм на шляху! Так званий притулок для туристів. Найціннішим обладнанням цієї домівки була пічка-буржуйка! Але найголовніше, що в наших мандрівників з'явився дах над головою, який в повному сенсі цього слова врятував їх від негоди. Друзі влаштували справжнє свято: смачна вечеря, солодкий стіл, вітання та обговорення планів. І все це сидячи у колі, пліч-о-пліч, при слабкому світлі ліхтариків!.. А за дерев'яними стінами ллє дощ… Це, на мій погляд, прекрасний, найромантичніший день народження!
Йдучи далі, члени експедиції зустрічали багато інших туристів, які доброзичливо спілкувалися з ними. Та все ж таки похід не обійшовся без труднощів та проблем. В Артема Корнецького протягом кількох днів дуже боліла нога, під час підйому він розтягнув сухожилля, а Яків та Оля захворіли – пили воду з якогось не дуже чистого джерела, а потім дуже погано почували себе. Але команда йшла далі, всі допомагали один одному, і ось вже піднялися на гору Молода (більше 1700 м). У цей час стояла прекрасна погода, і мандрівники мали змогу насолоджуватися неповторним гірським пейзажем.
«Ми бачили заходи і сходи сонця, височенне небо, яке важко помітити в місті, дивовижну рослинність гір та навіть гірське пасовище! – розповідає Яків. – Прекрасні коні помахували хвостами та струшували гривами! Їх можна було гладити, ми були у захваті та довго фотографувалися з ними.
Місцеве населення – гуцули, веселі та працьовиті мешканці селища Слобода – неодноразово пропонували підвезти нас на конях, розповідали про своє життя, дозволяли заряджати у магазинах наше технічне обладнання: телефони, фотоапарати тощо.
З чудовим настроєм ми дісталися мальовничого озера Синевир. Це найвідоміше і найбільше озеро Українських Карпат. Ми відвідали Національний парк Синевир, який був створений ще у 1989 році на територіях, що оточують озеро.
Наша подорож тривала, ми наполегливо просувалися уперед, незважаючи на дощі, спеку, перепади висот. Райським відпочинком здалася нам зупинка в готелі у селищі Міжгір'я!!! Після того, як ми подолали гірський масив Боржава, який знаходиться на Полонинському хребті Українських Карпат, почалися дороги, замки, садиби…»

, , , , , ( ).

Так наші туристи відвідали мисливську садибу графів Шенборнів; середньовічний замок Сент-Міклош (Святий Миколай) в Чинадієво, споруджений у XV столітті, у місті Мукачеві – замок Паланок (Мукачівський замок) – унікальний зразок середньовічної фортифікаційної архітектури з поєднанням різних стилів.

Аж ось настав день 21 липня. Кінцевий пункт мандрівки – місто Ужгород.

«Ми знайшли квартиру та вирушили гуляти містом, яке справило на нас найкраще враження! – згадує Яків. – Відвідали Ужгородський замок XIII–XVIII століть – краєзнавчий музей. Це найдавніша фортеця Закарпаття і найцінніший історико-архітектурний пам'ятник міста». Від замку Унгвар («замок на річці») і пішла назва міста, яке на початку XX століття змінило своє ім'я на слов'янське Ужгород.

«Ось ми і на кордоні зі Словаччиною, – продовжує Яків, – знімаємо відео, фотографуємося, радіємо, святкуємо… Тривала подорож відбулася, мрія здійснилася. Чомусь трохи сумно. Шкода, що все закінчилося, прийшло до логічного завершення. І водночас радісно, що ми так багато витримали, стільки цікавого дізналися, побачили рідну країну, що й було метою нашої подорожі…

Вона додала мені життєвого досвіду, – каже Яків Ваколюк. – В мене з'явилися вірні друзі. Сподіваюся, що дружити і спілкуватися ми будемо все життя. І, можливо, ще неодноразово вирушимо разом у якусь цікаву тривалу мандрівку!

Зараз в нас – членів експедиції – багато планів: змонтувати з відеороликів документальний фільм, навіть написати книгу. Плануємо опублікувати в Internet у вільному доступі стежку United Ukraine Trail, щоб усі бажаючі мали змогу пройти цією дорогою.

Зараз я знову навчаюся, під керівництвом Юлії Миколаївни Коритко працюю над магістерською роботою, присвяченою розробці WEB-сервісу організації подорожей (походів) із використанням сучасних технологій. Не залишаю й роботи у студентській профспілці. Наприкінці серпня у спортивно-оздоровчому таборі «Політехнік» у Фігуровці відбулася чергова Школа профспілкового лідера – ми готуємо нову зміну.

Але всидіти на одному місці дуже важко! Тому найближчим часом ми разом з другом Яковом Родигіним, студентом КІТ факультету, який щойно вступив до магістратури, збираємося

знову відвідати Карпати та привезти до Харкова нові враження та цікавий фоторепортаж!»